

nera a la nostra E. Mj. i en la nostra toponímia. I de tota manera, si dubtes hi queden en la solució primera, n'hi ha tants o més en aquestes altres, en què caldria forçosament abandonar alguns dels arguments més persuasius.

Hi insistim perquè hem trobat encara algun altre nom que interpreto com testimoni català del germ. *GAWITO que cercàvem. Un *Cavatus* figura com nom d'un home en un arcaic document, S. x, del Comtat de Besalú, assenyalat per Sobrequés a l'I.E.C. (*Repert. Antrop.*, p. 199).

És, doncs, ben paral·lel al *Gabato* del doc. ribagorçà de 996, perquè la G- germànica apareix sovint notada com k- en els nostres documents, a causa de la sonoritat imperfecta de les oclusives en germànic: *Ca-15 valdo* (doc. del Cardener de 992), *Cobdellus* doc. de 990 (Mas, N. H. Bna. iv, 131), *Cardila* doc. de 992 (Mas iv, 152).

En conclusió. És versemblant que quan es conegui més completament l'antroponímia visigòtica, bastant negligida per Förstemann, es trobi demostració ben aconplida i indiscutible de l'existència del NP gòtic GAWITO f., GAWITA m.; que des d'ara ja es veu clar que és el nom que, en cas genitiu, ha donat *Gavadons*, i en cas acusatiu ha donat *Gavadà*.

¹ Aquí hi ha un *Gelizo*, hapax dels rotllos de Herzebrock (col. 568) que podria resultar de *Galito* amb 2a. mutació consonàntica (doncs, alt-alemany); o ¿seria un cas dels hipocorístics en -za que més rarament tenen formes en -zo? Els noms en -za són sobretot gòtics. — ² Recordem els casos de *gamarra*, *gamba*, *gamella*, *gamó*, *gaó* (*DECat*).

Gavarna, *Gavarnau*, V. *Gavarra*
Gavarda i *Gavariol*, V. a la fi de l'article *Gavarra*

GAVARRA, amb els derivats i variants

Encara que mot idèntic amb el nom de planta, *gavarrera*, com a nom de partides muntanyenques, es degué pendre en el sentit de 'serrat enbardissat', cf. basc *gaparra* 'esbarzer' (*DECat* iv, 429a1f). Numerem geogràficament, sense separar dels singulars els noms en plural.

(1) *Les Gavarres*, pda. extensa, planera, prop de Ribad'ases, te. La Roca d'Albera (xxv, 2.6).

(2) *Les GAVARRES*, la grossa serra que separa La Selva del B. Emp. Usat per localitzar molts llocs, p. ex. *Can Sitges de læ gōbārēs*, mas a la carena d'aquesta serra, prop de St. Cebrià dels Alls (1929).

(3) *La Gavarra*, te. St. Hilari Sacalm, la serra a l'O. del Rieral de la Font Picant, que parteix aiguavessos amb la Riera Major (1925).

(4) Serra de *La Gavarra*, a l'obac del Montnegre, aranca d'aquesta muntanya, separant el Sot de Fuirosos del de la Ra. de Montnegre (1931).

(5) Damunt Bna., a la serra del Tibidabo. Figura sovint en les delimitacions de drets i obligacions; ja en els Usatges: «de Muntgat entró al Castel de Feels, e

des col de Finestreles entró al col de sa Gavara e as col de Serola» (*NCL.*, 84). 1134: collo de *Gavarra*, cit. junt amb St. Joan Despí (*Cart. St. Cu.* III, 114). 1316: *Gavarra* (CCandi, *Mi. Hi. Cat.* I, 119).

⁵ (6) *La Gavarra*, veinat te. Constantí, però jo hi vaig oir *læx gōbārēs* (xiv, 169).

(7) GAVARRA, poblet del Segre mitjà: Casac. ho sentia adés amb article (*læ gōbāræ*, a Cardona), adés sense (a Organyà); jo sempre, sense (a Cabanabona, 1931, i en l'enq. que vaig fer-hi (1975, xviii, 67-74).

MENCIONS ANT. 1095, 1121, 1157, 1179, 1359, 1518: sempre *Gavarra* (GGC, MiretS., *Castellbò*, 96; Kehr, *Papsturk.*, 370, 482; *CoDoACA* XII, 55; *Spill Cbo.*, fº 40v).

DERIV. *La Gavarrera*, masia aterrada, te. Vallcebre (xxxviii, 103.20; CATorras, *Pir. Cat. Bg.*, p. 265).

Notem que s'estenen de cap a cap del domini ling.: *la gavañera*, pda. rural, te. Pinós de Monóver (xxxvi, 76.20).

A gran part s'estén la forma amb metàtesi de *ř-v*: *Cal Garraver* a Cerdanya, en el poble d'Odelló (xxiii, 112.20); i, amb pron. *gārabé*, a l'alt Pallars: font de G., te. Berrós (xxxvii, 67.19) cognom a Son (xxxvii, 105.25).

Amb metat. + dissim.: en el Conflent a. 1182, te. de Pi: «costam de *Garravela*, cum boscho» (*InvLC.*, s. v. *costa*); 1312: *lo bosch de Garravela*, el bosc ja s'havia destruït en el S. xviii, que ja només parlen de «la muntanya de *Garravera*» (*RLR* xxix, 63).

Garravar era un vell mas i pda. de munt. entre Camós i Cornellà del Terri (xliv, 150); font de *gārabá*, damunt hi ha la Creu Vermella (xliv, 155, 158). Col·lectiu en -ARE.

Més limitada, i només pirinenca, és una variant *gavarna*, que es troba més en les altes valls gascones, d'on el nom de la vall de *Gavarnia* etc. I *Cal Gavarnes* al Baix Navès (xxxviii, 181.20). En lloc de *gavarners*: *gabarnés*, prat te. Llessui, que ja llegeixo allí en el Capbreu, de 1602 (fº 56v). *Collada de GAVARNAU* i *Llau de ~* a la Conca de Tremp, que baixa de Sta. Engràcia, entre *Castilló* i *Costa Solana*, cap al te. de Talarn. Amb estrany sufix, potser ja format abans de l'extinció del basc local: amb -au < -ADI (GABARRADI/-RNADI) cf. *Arinsal* < -sau < ARANTZADI 'espinar', del bc. *arantz* 'espina'.

Un NL encara més important, que deu venir de la mateixa avior, és GARRAVEIA, -ea, circ d'estanys, i *Tossal* i *Raspes de garabéja*, oït a Arreu: és entre aquest terme i el de Borén (xx, 172, 173); *gārabéja* a Sorpe (xxxviii, 89, 18, 21); estany de *gārabéja* a Gesa (1934, III, 213). Per a la terminació cal admetre un compost basc en -EGI, -A 'vessant' (tal com els que apareixen en la Top. de Cerdanya: *Saneja*, *Osseja*, *Sareja*). Doncs: GABARR-EGI-A 'vessant embardissat'. Però el que resulta sorprenent és que tot aquell circ d'estanys està avui bastant despulat, però afrontat per espadats com els del Roc de *Garraveia*. Potser, doncs,